

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΜΑΡΤΙΟΥ, 1856.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄.

ΦΥΛΛ. 144.

Ὁ Κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς, ὀνομασθεὶς ὑπουργός ἐπὶ τοῦ Βασ. Οἴκου καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ καταγίνεται καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Πανδώρας. Ὡς ὄντα ὁμῶς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ πρῶτον τῶν συντακτῶν αὐτῆς, παρακαλέσαμεν αὐτὸν νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τοῦ λοιποῦ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ὀνόματός του ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τοῦ συγγράμματος τούτου.

Η ΚΡΥΠΤΗ.

— ο —

Α΄.

Ἐνῶ τὸ ὡρολόγιον τῆς Σαμαρείτιδος ἐσήμαινε τὴν πέμπτην ὥραν, ἡ θύρα προσηύει τινὸς δῶματος, κομψώτατα εὐτρεπισμένου ἠνοιχθη αἴφνης, καὶ δύο κυρίαὶ ἔντρομοι εἰσῆλθον εἰς αὐτό.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε νέα τις ὑπηρέτις, τί ἐπάθετε, κυρίαί;

— Τί συμβάν! ἀνερόνητεν ἡ μία ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀνεκλίθη ὅλη τρέμουσα εἰς μέγα θρανίον.

— Ἴδου τέλος πάντων εἴμεθα ἀσφαλεῖς! εἶπεν ἡ ἄλλη. Μὲ ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν ποτὲ ἐδῶ.

— Τί ἔτρεψε, λοιπὸν κυρίαί; ἐπανέλαθεν ἡ ὑπηρέτις, σπεύδουσα νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν μανδύαν ἀπὸ τῆς κυρίας τῆς.

— Συμβάν φρικῶδες! ὑπήγαμεν ἡ Κλάρα καὶ ἐγὼ, νὰ περιπατήσωμεν περὶ τοῦ ὄρειγαλκίνου ἵππου διὰ νὰ ἰδῶμεν παίζοντας τοὺς ἀγύρτας· πιθανὸν δὲ καὶ διότι ἡ Κλάρα ἤξευρεν ὅτι ἰεὸς τις ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου, ὁ Ἐρρίκος Γρανδμῶν, φίλος τοῦ ἐξαδέλφου μου Λουδόλφου Περτιεῦ . . .

— Ὅχι δά! εἶπεν ἡ Κλάρα ὑπολαβοῦσα· τοῦ ἤξευρα ὅτι ὁ Ἐρρίκος θὰ ἦτον ἐκεῖ;

— Καλὰ, καλὰ! ὅπως θέλεις· καὶ ὁμῶς ἦτον καὶ μᾶς ὠμίλησεν. Ἡμεῖς ἀκόμη μόναι, καὶ καλὰ τυλιγμέναι διὰ νὰ μὴ μᾶς γνωρίζουν. Ἀλλὰ συγχρόνως, ἰδού ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς Κλάρας, ὁ ἀνόητος Γαστῶν . . . Συμπάθειν, Κλάρα, ἂν ὁμιλῶ τὸσον ἐλεύθερα διὰ τὴν μελλόνυμφόν σου.

— Δὲν σὲ μέλει· λέγε ὅ,τι θέλεις. Δὲν αἰσθάνομαι πολλὴν ὄρεξιν δι' αὐτόν . . . ἀνὰ καὶ εἶναι ἐξ-ἀδελφός μου· καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ γίνῃ τίποτε περισσώτερον.

— Ὁ Κ. λοιπὸν Γρανδμὸν δὲν μᾶς ἐγνώρισε, καὶ περικολληθῶν με, μὲ ἔλεγε χιλίας ἀηθίας. Ὁ δὲ Ἐρρίκος Γρανδμὸν ἀκούσας κάτι τι ἐθύμωσε. Καὶ ἐν ἀκαρεῖ οἱ δύο κύριοι ἀνέστησαν τὰ ξίφη, καὶ ὅταν νὰ γυρίσω νὰ ἰδῶ ὁ κύριος Γρανδμὸν ἦτον κατὰ γῆς, ἴσως φανευμένος! . . . Συνέβρευσεν ἄπειρον πληθος, καὶ οἱ χωροφύλακες ἐτρέξαν πρὸς τὸν Ἐρρίκον διὰ νὰ τὸν συλλάβουν, ἀλλ' αὐτὸς ὑπερασπίετο ἔχοντας τὸν νοῦν μας, καὶ . . . Θεέ μου! τί ἀκούω; ἀνέκραξε διακόψατα τὴν διήγησιν. Καὶ τῶν τι θόρυβος πολὺς ἤκούετο ἐξωθεν τῆς θύρας.

— Εἶναι εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν ἡ ὑπηρετικὴ ἰδοῦσα διὰ τῶν ὑάλων. Δύο ἵππεῖς . . . καταδιωκόμενοι ἀπὸ χωροφύλακας, καταφεύγουν εἰς τὸν κῆπον.

— Εἶναι ὁ Ἐρρίκος! ὁ Ἐρρίκος! ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Κλάρα. Γαβριέλλη μου, πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν· ἀνὰ τὸν συλλάβουν . . . εἰμεθα χαμένοι! Ὁ πατήρ μου, καὶ ὁ ἀδελφός σου θὰ νομίζουσιν ὅτι . . .

Ἐν τασούτῳ ἐκρούετο ἡ θύρα, καὶ φωνή τις ἠκούσθη λέγουσα· ἀνοίξατέ με παρακαλῶ.

— Ν' ἀνοίξω, κυρία; ἠρώτησεν ἡ ὑπηρετικὴ. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν ἠνοιξε. Καὶ ἡ μὲν Κλάρα περιτυλιχθεῖσα ἐκρούθη εἰς τὸ σκότος, ἡ δὲ Γαβριέλλη ἐσηκώθη, προσπαθοῦσα νὰ φανῇ ἀτάραχος.

Ἡ θύρα ἦτον ἡμίλειστος, καὶ δύο ἄνθρωποι εἰς ἤλθον ὀρηκτικοί. Ὁ εἰς αὐτῶν, νέος, ὠραῖος, καὶ πολυτελῶς ἐνδεδυμένος ὡς οἱ φιλόκομφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐφόρει πετρά, ταινίας, ποικίλματα καὶ τὰ τσαϊνὰ. Ἡ χάρις καὶ ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων του καὶ ἡ πνευματώδης φυσιογνωμία του, ἀνήγγελλον βαθμὸν κοινωνικὸν ἐπίσημον. Ὁ δὲ ἄλλος, ἦτο ὑπηρετικὸς ἀπλοῦς.

— Ὁραία κυρία, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος Γρανδμὸν προχωρήσας πρὸς τὴν Γαβριέλλη, σὰς ζητῶ συγχώρησιν· ἐπικαλοῦμαι τὴν συμπάθειάν σας! Λόγε με ἄσυλον ἐπὶ μικρὸν. Καταδιώκομαι ἐξ αἰτίας δυστυχικοῦς μονομαχίας . . . καὶ ἂν καὶ ἄγνωστος . . . Πλὴν, εἶπε μετὰ τινα διακοπὴν, προσηλώσας τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς Κλάρας, Θεέ μου! τί βλέπω;

— Τί, κύριε; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ἡ Γαβριέλλη, τοποθετηθεῖσα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς φίλης της διὰ νὰ τὴν κρύβῃ.

— Ἀ! εἰς μάτην, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ περιπαθείας. Εἰς μάτην θέλετε, ὠραία Κλάρα, ν' ἀποφύγετε τὰς ὑποκλίσεις μου· μὲ ὅλα τὰ σκεπάσματα σας, σὰς γνωρίζω. Εἶμαι αἰχμηλιστός σας! Ἦμπορεῖτε νὰ με παραδώσετε πρὸς τοὺς καταδιωκόντάς με. Ἐξ αἰτίας σας ἀνέστηρα τὸ ξίφος, καὶ εἰς σὰς τὸ ἀποδίδω.

— Κ. Γρανδμὸν εἶπεν ἡ Κλάρα σηκωθεῖσα, ἐπειδὴ μ' ἐγνώρισάτε, καὶ κατὰ τύχην ἦλθετε ἐδῶ, ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμὴν σας. Ἐλπίζω ὅτι τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμβῆν . . .

— Λυπηρὸν! ὦ! δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω οὕτω· διότι αὐτὸ εἶναι τὸ αἴτιον τῆς μεγαλητέρας εὐτυχίας καὶ χαρᾶς μου. Πρὸ τούτου καιροῦ ἐκελεύομαι νὰ σὰς ἰδῶ καὶ νὰ σὰς ὁμιλήσω! Τί δὲν θὰ ἔκαμνα; εἰς ποίους κινδύνους δὲν θὰ ἐβρίσκομαι διὰ νὰ τὸ κατορθώσω; Ἦμπορῶ τοῦλάχιστον νὰ ἐλπίσω ὅτι μὲ βλέπετε καὶ ὅτι μὲ ἀλύετε χωρὶς δυσπαρέσκεϊαν;

— Χωρὶς δυσπαρέσκεϊαν! . . . Πλὴν μέχρι τῆς σήμερον . . . Τῆ ἀληθεία, κύριε, δὲν ἠξυῖρω τί ν' ἀποκριθῶ, διότι μόλις γνωρίζομαι . . .

— Ἀ! ὅποια πλάνη! ἀρετὸν θὰ ἦτον δι' ἐμὲ τὸ νὰ σὰς ἰδῶ μίαν μόνην φοράν· ὑπὸ το πρόσωπον ἀγγέλου ὑπάρχει ἄγγελος.

— Κυρία, κυρία! ἀνέκραξεν ἡ ὑπηρετικὴ ἥτις ἔστατο πρὸς τὸ παράθυρον· ὁ ἀδελφός σας ἐρχεται.

— Ὁ ἀδελφός μου! ἀνέκραξεν ἡ Γαβριέλλη.

— Ὁ Κ. Ἀρμάν Σεριλλύ! εἶπεν ἡ Κλάρα. Θεέ μου, ἐχάθημεν!

— Μὴ φοβηθεῖτε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἀναχωρῶ.

— Καὶ δὲν ἐνθουμείσθε, εἶπεν ἐντόμως ἡ Κλάρα ὅτι θὰ σὰς συλλάβουν;

— Οἱ χωροφύλακες παραμονεύουν ἐκεῖ εἰς τὴν πλατείαν, εἶπεν ἡ ὑπηρετικὴ τοὺς βλέπω ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀδιάφορον, ἐπανελάθεν ὁ Ἐρρίκος. Δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, καὶ νὰ σὰς βλάψω διὰ τῆς παρουσίας μου. Ἐὰν μὲ συμβῇ δυστυχία ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ λυπηθῆτε· τοῦτο μὲ ἀρκεῖ.

— Κυρία! εἶπεν ἡ ὑπηρετικὴ, δὲν εἶναι πλέον ἐλπίς νὰ ἐξέλθῃ ὁ Κ. Γρανδμὸν, διότι ὁ ἀδελφός σας ἐμῆκε, καὶ ὁμιλεῖ εἰς τὸν κῆπον μὲ τινὰς συντρόφους του. Ὁ γονδρο-Γουλιέλμος εἶναι ἐκεῖ.

— Λοιπὸν ὁ Κ. Γρανδμὸν θὰ μείνῃ ἐδῶ! εἶπεν ἐντόμως ἡ Γαβριέλλη. Λόγε με, κύριε, τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας.

— Ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς σὰς, κυρία, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Κλάρα! εἶπεν ἡ Γαβριέλλη, τυλίξου καλά μὲ τὰ ἐπανωφόριόν σου, καὶ ἀνχωρήσθε· διότι ἂν ὁ ἀδελφός μου σ' εὖρη ἐδῶ καὶ μάλῃ ἀργότερα τὰ διατρέξαντα, θὰ συλλάβῃ ὑποψίας· ἀλλὰ περιτυλιγμένη δὲν θὰ σὲ γνωρίσῃ.

— Ὑγιάνετε, εἶπεν ἡ Κλάρα ἀναχωρήσασα ἐνδρόμον.

— Ὑγιάνετε, βασιλεῖσα τῆς καρδίας μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος.

— Ἐλάτε, κύριε, εἶπεν ἡ Γαβριέλλη ἀνασηκώσασα τὸ περιπέτασμα τοῦ τοίχου, καὶ ἀνοίξασα παραθυρίδα. Ἐμβάτε εἰς τὸ μέρος τοῦτο οὕτινος τὴν ὑπαρξίν ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸς ὁ ἀδελφός μου. Ἐδῶ θὰ εἶσθε ἀσφαλέςτατα, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἐλευθερώσω. Ἀπαιτῶ ὁμῶς ἄκραν μυστικότητα.

— Ὁρκίζομαι.

— Καλά.

Καὶ ἀμέσως ὁ τε Ἐρρίκος καὶ ὁ ὑπηρετικὸς του, εἰσῆλθον διὰ τῆς παραθυρίδος, ἥτις ἐκλείσθη. Ἡ δὲ Γαβριέλλη, καταδιβάσασα τὸ περιπέτασμα ἀνέμενε τὸν ἀδελφόν της, ὅστις ἦλθεν εἰς αὐτὴν σχεδόν. Ἐφαί-

νετο δὲ σκεπτικώτατος καὶ ὄλιως σύννοος. Περιεργόμενος ἀνητύχως τὸ δωμάτιον, καὶ ἔχων ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ νεύουσαν τὴν κεφαλὴν, ἔρριπτεν ἐνίοτε βλέμματα ὀργίλα ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του. Τὸ ἀπειλητικὸν ἦλός του κατεβαρύνει εἰς ἄκρον τὰς δύο γυναῖκας τῶν ὁμοίων ἢ συνειδήσεως δὲν ἦτο βεβαίως πολλὰ ἥτυχος.

— Διὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἐφέβριστεν ἡ ὑπηρετίς. Τί ἔχει; μήπως τὸ ὑπνωπτεύει;

— Τὸ φοβοῦμαι! ἀπεκρίθη ἡ Γαβριέλλη.

— Γαβριέλλη! εἶπε τέλος πάντων ὁ Σεριλλύ τὴν φωνὴν ἔχων ἠλλοιωμένην· ἔμαθα κάτι τι καὶ πρέπει νὰ συνομιλήτω σπουδαίως μαζί σου.

— Τί νὰ ἔμαθον; εἶπε καθ' ἑκυτὴν. — Καλὰ ἀδελφέ μου, εἶμαι ἐτοίμη νὰ σὲ ἀκούσω.

— Ἄφες μας μόνους, Μαργαρίτα, εἶπε τότε ὁ Σεριλλύ πρὸς τὴν ὑπηρετίδα.

— Καὶ διὰ τί; ἠρώτησεν ἑντρομος ἡ Γαβριέλλη ἔχω ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Μαργαρίταν.

— Θὰ σὲ εἰπῶ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μόνον οἱ συγγενεῖς πρέπει νὰ ἠξυρουν, ἀπεκρίθη τραχέως ὁ Σεριλλύ. Μαργαρίτα, ἄφες μας.

Καὶ ἡ μὲν ὑπηρετίς ἐξῆλθεν ἰδοῦσα ἑντρομος τὴν κυρίαν της, ὁ δὲ Σεριλλύ ἐστάθη σιωπηλός, καὶ ὡσανεὶ ἠπόρει τί νὰ εἴπῃ. Ἄλλ' ἡ Γαβριέλλη πρώτη ὁμίλησε.

— Τί τρέχει λοιπὸν, Ἄρμάν, τί ἔχεις νὰ μὲ εἴπῃς;

— Ἐγὼ νὰ σὲ δώσω λυπηρὰν εἰδήτην, Γαβριέλλη. Βιάζομαι ν' ἀναχωρήσω ἀπὸ τοὺς Παρισίους. ἔχω ὑποθέσεις σημαντικὰς... τὰς ὁποίας δὲν ἠμπορῶ νὰ σ' ἐξηγήσω λεπτομερῶς... Κίς ἕνα λόγον θὰ ταξιδεύσω.

— Θὰ ταξιδεύῃς; Καὶ ποῦ οἱ λόγοι σου; Κίπέ με καθαρά τί σὲ συνέει.

— Τὸ πρῶτον, ἀδελφὴ μου, εἶναι ἀπλούττατον, ἀπεκρίθη ὁ Σεριλλύ ἐπιδειξάς ἠθος ἀτάραχον. ἔχω πολλὰ χρέη καὶ ὀλίγιστα χρήματα διὰ νὰ τὰ πληρώσω. Ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία. Ὅθεν ἐπειδὴ οἱ δανεισταί, μὴ εἰρίσκοντες χρήματα νὰ λάβουν, ἠμποροῦν νὰ συλλάβουν ἐμὲ, προτιμῶ νὰ τοὺς ἀπαλλάξω ἀπὸ τοῦτον τὸν κόπον, καὶ νὰ ὑπάγω διὰ τινὲς καιρὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Δὲν ἐντρέπεται, Ἄρμάν, νὰ ἔχῃς τόσην κατὰστασιν, καὶ νὰ καταντήτης σήμερον εἰς τὴν ἀμνηχανίαν αὐτὴν;

— Ἰε! ἡ ἀμνηχανία εἶναι προσωρινή... καὶ ἂν ἐκεῖνος ὁ ἐπικατάρκτος τοκογλύφος μ' ἔδιδε καιρὸν. Πλὴν τίς τὸ ἠλπίζεν ἀπὸ τὸν γέρο-Λορμέλ.

— Τὸν Λορμέλ! ἀνέκραξεν ἐντόνωσ ἡ Γαβριέλλη τὸν πατέρα τῆς Κλάρας, τὸν θεῖον τοῦ Γαστὸν Δαρσμηέρτ! αὐτὸς εἶναι ὁ δανειστής σου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σὲ φυλακίσῃ;

— Ναί. Εἶμα δανεισθῆ ἀπὸ αὐτὸν, ἐπειδὴ ἠλπίζα ὅτι διὰ τὰς φιλικὰς μας σχέσεις θὰ μ' ἐπεριμένεν· ἀλλ' ὁ γέρο-κλέπτης ἐτοιμάζεται νὰ μὲ καθίσῃ εἰς τὴν φυλακὴν.

— Ἴσως ὅμως ἂν ὁμιλήσω τὴν Κλάραν, καὶ αὐτὴ τὸν Γαστὸν...

— Ἀπατάσαι, ἀδελφὴ μου. Ὁ Γαστὸν θὰ σὲ ἀποκριθῆ μὲ λόγια καὶ μὲ ἀηδίας, καὶ θὰ σὲ κάμη ἴσως καὶ ὑποκλίσεις ἐρωτικάς, ὅπως σ' ἔκαμε πρὶν ἀφραδωνεθῆ τὴν ἐξαδέλφην του Κλάραν. Ὁ γέρον ὅμως Λορμέλ εἶναι ἀληθῆς πειρατής, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μ' ἀρήσῃ νὰ πάρω τὴν ἀναπνοὴν μου εἰμὴ ἀφοῦ βάλῃ εἰς τὸ βελάντιόν του καὶ τὸ τελευταῖόν του λεπτὸν, κεφάλαια, τόκους καὶ ἔξοδα. Ὅθεν, ἔως τὴν στιγμήν ἐκείνην, δὲν θέλω νὰ τὸν προξενήσω τὴν εὐχαριστήτην νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀφοῦ μάλιστα κατὰ τὴν οἰκονομικὴν μου κατάστασιν, ἡ στιγμή ἐκείνη δὲν φθίνειται πολλὰ προσεχῆ. Διὰ τοῦτο ἀναχωρῶ ἀμέτῳ... καὶ ἐρχομαι νὰ σ' ἐπάρω.

— Νὰ μ' ἐπάρῃς! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ἡ Γαβριέλλη. Καὶ τί ἀνακατόνομαι ἐγὼ εἰς τὰς ὑποθέσεις σου;

— Πῶς νὰ τὸ ἀρήσω μόνην εἰς Παρισίους; Ἡ διαγωγὴ σου... δὲν θέλω νὰ σὲ πειράξω, ἡ διαγωγὴ σου ἂν καὶ ὀσιωδῶς ἀνεπίληπτος, ὑπῆρξεν ὅμως ἐνίοτε ὀλίγον ἐλαφρὰ. Καὶ ὅμως ὅταν εἶμαι παρὼν τὸ πρῶτον δὲν εἶναι βαρύν· ἀλλ' ὅταν λείπω;

— Καὶ νομίζεις, ἐπανέλαθεν ἐντόνωσ ἡ Γαβριέλλη, ὅτι θὰ σ' ἀκολουθῶ ἀπὸ τρύπαν εἰς τρύπαν, παντοῦ ὅπου θὰ τρέχῃς διὰ νὰ σωθῆς ἀπὸ τοὺς δανειστάς σου; Λανθάνεσαι, Ἄρμάν, ἂν ἐνόμισες...

— Σὺ, Γαβριέλλη, λανθάνεσαι νομίζουσα ὅτι τοιοῦτος εἶναι ὁ σκοπός μου. Θὰ μείνῃς εἰς Παρισίους· ἀλλὰ νέα ὠραία ὡς σὺ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ μόνην εἰς οἰκίαν ἔρημον. Ὁμίλητα μὲ ἀξιοσέβαστον κυρίαν ἢ ὁποῖα σὲ δέχεται εἰς τὴν οἰκίαν της. Τὸ δωμάτιόν σου εἶναι ἐτοιμὸν καὶ θὰ σὲ συντροφεύω ἐκεῖ.

— Θὰ μὲ συντροφεύῃς! ἀνέκραξεν ἡ Γαβριέλλη καταταραχθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστον εἰδήτην. Τὸ ἐστοχάτη; καλά; Δὲν πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶ...

— Δὲν ἔχομεν καθόν, εἶπε δικόφας τὴν ὁμιλίαν τῆς ἀδελφῆς του ὁ Σεριλλύ. Πρέπει ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ὡρῶν νὰ εἶμαι μακρὸν ἀπὸ ἐδῶ. Ἐνδέχεται νὰ μὲ φυλακίσουν ἀπόψε, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἢ αὔριον τὸ πρῶν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι βιάζομαι. ἔχω ἀνάγκας ἐτοιμοὺς διὰ νὰ παραλάβω τὰ πολυτιμώτερά σου πράγματα, καὶ ὄχημα τὸ ὁποῖον σὲ περιμένει.

— Ὁμολόγητα, Ἄρμάν, ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ μεγαλητέρα τυραννία βεβαίως δὲν...

— Παιδαριώδη πράγματα, ἐπανέλαθεν ὁ Σεριλλύ. Τί σημαίνει ἂν ἀργήσωμεν μίαν ὥραν ἢ καὶ μίαν ἡμέραν περισσότερον; Ἀναχωρῶ, καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μείνῃς μόνην. Ἡ ἐξαδέλφη μας, ἡ Κ. Περτινεύ, σὲ δέχεται εὐχαρίστως εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ σὲ περιμένει. Τί λόγον... λογικὴν ἔχεις νὰ ἀντιτάξῃς;

— Ἡ βία αὐτὴ, ἀνέκραξεν ἡ Γαβριέλλη, εἶναι τρομερὰ... Διότι εἶναι ἀνόητος πρέπει ἐγὼ νὰ γείνω θύμα τῆς τρέλας σου; Εἶναι παράλογον! δὲν δέχομαι.

Ἡ ἀντίστασις τῆς Γαβριέλλης ἠνόηλθε τὸν Σεριλλύ. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἠλπίζε τοιαύτην, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν τετραραγμένος ἀπὸ τὴν ζωηρότητα τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιπλήξεις τῆς. Ἄν ἐγνώριζε τὰ κρύβια αἰτία τῆς θὰ ὠργίζετο μὲν βεβήως, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐθορυβείτο τόσο πολὺ. Εὐτυχῶς ὅμως οὔτε κἀν ὑπαπτεύετο τὴν παρουσίαν τοῦ Ἑρρίκου Γρανδμὸν εἰς τὸ δωμάτιον, οὔτε ἐπροσπάθησε νὰ ἐμῆαυέτη εἰς τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀρνήσεως. Ἐδειξε λοιπὸν μεγίστην ἀταραξίαν, καὶ εἶπε μὲ ὕφος ἀνθρώπου λαθόντος ἤδη ὀριστικὴν ἀπόφασιν, καὶ σκοποῦντος νὰ τὴν ἐκτελέσῃ ὅ,τι καὶ ἂν τύχῃ.

— Σὲ ἐζήτητα λόγους καὶ μὲ ἀπεκρίθη δι' ὅθρων ἰδοῦ ἀληθῆς τρέλα. Ἀφοῦ ὅμως πρόκειται περὶ τῆς ἐλευθερίας μου, ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσέξω εἰς τὰ λόγια σου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπληθίασε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐκραξε τὴν Μαργαρίταν.

Ἡ δὲ ὑπηρετίς, ἣτις δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, ἔδραμεν ἀμέσως.

— Μαργαρίτα, εἶπεν ἐντόνως ὁ Σεριλλύ, ἐτοιμάσατε τὸ ταχύτερον τὰ φορέματα τῆς κυρίας σου καὶ τὰ ἐδικά σου, καὶ φέρε τα εἰς τὴν ἀμαξάν, εἰς τὴν θύραν . . . Ἀκούεις;

Ἡ Μαργαρίτα ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένη ἀκούσασα τὴν διαταγὴν ταύτην.

— Κύριε ! εἶπε διαστείλασα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Κάμε γρήγορα σὲ λέγω, ἐπανελάβεν ἐπιτακτικώτερον ὁ Σεριλλύ. Ὁ Γουλιέλμος σὲ βοηθεῖ, εἰ χρεία, καὶ ἔχω κάτω καὶ πέντε ἢ ἕξ βαστάζους διὰ νὰ πάρουν τὰ πράγματα. Μετὰ δύο ὥρας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἐδῶ οὔτε ἐν ἐπιπλόν.

— Ἀρμάν ! ἀνεφώνησεν ἡ Γαβριέλλη.

— Κύριε ! προσέθηκε καὶ ἡ Μαργαρίτα.

— Μὴ φωνᾶς, σὰς παρακαλῶ. Κάμετε ὅ,τι σὰς λέγω· δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω εἰς φιλονεικίας. Ἄν δὲν ἐτοιμασθῆτε, θὰ σὰς πάρω ὅπως εἶσθε, καὶ θὰ ἀρῆσω τὰ ἐπιλοιπα. Ἰδοῦ, Γουλιέλμο ! ἐκραξε προχωρήσας πρὸς τὴν θύραν. Στείλε τοὺς ἀνθρώπους νὰ σηκώσουν ἀμέσως τὰ πράγματα.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα διετάττοντο καὶ οἱ βαστάζοι ἀνέβαινον, ἡ Μαργαρίτα πλησιάσασα τὴν Γαβριέλλην.

— Καὶ ὁ Κ. Γρανδμὸν ; ἠρώτησε κρυφίως.

— Τί νὰ εἰπῶ καὶ τί νὰ συλλογισθῶ ! ἀπεκρίθη ἡ Γαβριέλλη. Ἴσως μεταξὺ τοῦ θυρόδου αὐτοῦ κατορθώσωμεν νὰ τὸν ἐκβάλωμεν.

Ἐν τῷ αὐτῷ οἱ βαστάζοι ἐσήκωνον τὰ ἐπιπλα καὶ κατεβίβαζον τὰ περιπετάσματα μὲ ἀπαραδειγματικὴν ταχύτητα. Ὁ δὲ Σεριλλύ, διὰ νὰ ἐρεθίσθῃ ἐτι μᾶλλον τὸν δανειστήν του παρὰ διὰ νὰ σώσῃ τὰ σκεῦη του, τοὺς παρώτρυνε, τοὺς διεύθυνε μόνος καὶ τοὺς συνέτρεγε πολλακίς. Διὰ τοῦτο ἴστατο εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ διαρῦνῃ τι τὴν προσοχὴν του. Τοῦτο πορευτήρησε μετὰ μεγίστης λύπης ἡ Γαβριέλλη.

— Τί κάμνετε ; ἠρώτησε πληθιάσας αὐτὴν καὶ

τὴν ὑπηρετιδὰ τῆς. Ἐχεις ἄδικον. Γαβριέλλη, τὸ πείσμα σου εἶναι παράλογον.

— Βλέπω Ἀρμάν, ἀπεκρίθη ἡ νέα μὲ πικρίαν, ὅτι δὲν ἠμπορῶ ν' ἀντισταθῶ περισσότερον εἰς τὴν βίαν· διὰ τοῦτο ἐνδίδω· ἀλλὰ θὰ ἰδῶμεν ἂν θὰ μείνω πολὺν καιρὸν ὅμα τῆς κακῆς σου διαγωγῆς καὶ τῶν ὀρέξειόν σου.

— Θὰ ἰδῶμεν, εἶπεν ὁ Σεριλλύ εἰρωνευόμενος· ἐν τῷ αὐτῷ, φίλτατη μου, ἐτοιμάσου.

Ἡ δὲ Γαβριέλλη ἀνυψώσασα τοὺς ὤμους χωρὶς ν' ἀποκριθῆ ἐζήληθεν· ἀλλὰ στραφεῖσα ὀλίγον παρὰ τὴν θύραν,

— Μείνε ἐδῶ, εἶπε κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Μαργαρίταν, καὶ προσπάθησε νὰ ἐκβῇ ὁ Κ. Ἑρρίκος. Ἄν δὲν τὸ κατορθώσῃς θὰ ἐπιστρέψω ἀργότερον μόνη μου.

Καὶ τῶντι ὑπῆρξεν ἀδύνατον. Οἱ βαστάζοι ἀτήρησαν καὶ τὸ ἐπικαλύπταν τὴν κρύπτην περιπέτασμα, ἐνῶ ὁ Σεριλλύ ἔκειτο ἄγρυπνος.

— Γρήγορα, γρήγορα, φίλοι μου, ἔλεγε, θὰ σὰς δώσω νὰ πῖετε. Προσοχή ! Γουλιέλμο· ἔχε τὸν νοῦν σου εἰς τὰς ἀμαξάς.

— Δὲν εἶναι τρόπος νὰ σώσωμεν τοὺς φυλακισμένους μας ! ἔλεγε κατ' ἐαυτὴν ἡ Μαργαρίτα, τί σύμπτωσις !

— Τί κάμνετε ἐκεῖ ; ἠρώτησεν ὁ Σεριλλύ· ὕπαγε νὰ βοηθήτης τὴν κυρίαν σου, καὶ εἶπέ τιν ὅτι μόνην αὐτὴν περιμένομεν.

Ἡ Μαργαρίτα ὑπεχρεώθη νὰ ἀποχωρήσῃ.

— Γρήγορα, γρήγορα, ἐκραξεν ὁ Σεριλλύ, ὁ καιρὸς βιάζει. Ἄς ἀρῆσωμεν τὰ λοιπά. Ἄς κλείσωμεν τὰ παράθυρα. Γουλιέλμο, εἰδοποίησε τὴν κυρίαν ὅτι ἐτελειώσαμεν.

— Ἀρμάν ! ἀνέκραξεν ἡ Γαβριέλλη ἐλθοῦσα.

— Εἶσαι ἐτοιμῆ ; ἔλα.

— Ἀρμάν ! εἶναι τυραννία.

— Δηλαδὴ παιδαριώδης διαγωγή. Ἐλα σὲ λέγω. Καὶ λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ ὄχημα καὶ ἐπειτα ἐπέστρεψε νὰ κλείσῃ.

— Πλὴν, εἶπε συλλογισθεῖς ὀλίγον, νὰ μὴ τύχῃ καὶ κλείσωμεν κανένα μέσα ; Ἐζήληθον ἄρα ὄλοι οἱ ἀνθρώποι μου ; Καὶ περιελθὼν τὰ δωμάτια ἀνέκραξε· « Μήπως ἔμεινε κανεὶς μέσα ; . . . Κανεὶς.

Καὶ ἐξελθὼν ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν. Ἐπειτα δὲ ἀναβὰς εἰς τὴν ἀνωτέραν ὀροφήν, ἔκρουσε τὴν θύραν δωματίου τινός. Καλὸς τις δὲ νέος ἐξελθὼν ἠρώτησε·

— Τί τρίχει, Σεριλλύ ;

— Καλ' ἡμέρα σου, καὶ ὑγίαινε, φίλτατέ μου φραούλ, εἶπεν ὁ Σεριλλύ καγχάζων· ὅλα ἠτοιμάσθησαν καὶ ἀναχωρῶ.

— Εὖγε ! ἀνέκραξεν ὁ φραούλ γελῶν ἐπίσης. Καλὸν κατευόδιον ! θέλεις νὰ εἰπῶ τίποτε εἰς τοὺς ἀξιοτίμους δανειστάς σου ;

— Νέβαια. Ἰδοῦ τὸ κλειδίον, σὲ παραγγέλλω νὰ τοὺς καλοδεχθῆς ὅταν θὰ ἔλθουν. Ἦθελα νὰ ἦμην ἐδῶ διὰ νὰ ἰδῶ τὴν ὄψιν τοῦ γέρο-Λορμὲλ ὅταν δὲν θὰ εὔρη παρὰ τοὺς τέσσαρας τοίχους.

— Καλὰ τοῦ τὴν ἐκαίξες! ἀνέκραζεν ὁ Ῥαούλ, καὶ θὰ ξεκαρδισθῶ γελῶν. Ὑγίαινε... καὶ γράφε με. Θὰ ἰδῶ τὸν Περτιεὺ καὶ τὸν Ὀσινιάκ καὶ θὰ τοὺς εἰδοποιήσω. Ἔχε ὑγείαν.

Καὶ συνέβλησαν τὰς χεῖρας των. Ὁ δὲ Σεριλλὺ καταβάς μετὰ σπουδῆς ἀνεχώρησεν.

Ἐν τσοῦτῳ οἱ δύο φυλακισμένοι καθήμενοι ἐντὸς τῆς κρύπτης ἤρχιζον νὰ ἀνητυχῶσι. Καὶ ἤκουσαν μὲν τὸν θόρυβον τῶν ὁμιλιῶν καὶ τῆς μετοικεσίας, ἀλλὰ δὲν ἐνόησαν τί ἐγίνετο ἢ δὲ μετ' ὀλίγον ἐπέλθοσα βαθεῖα σιωπὴ τοῖς ἐφάνη ἔτι μᾶλλον παράδοξος. Καὶ ὁμοῦ ἀνέμενον εἰσέτι μὲ ὑπομονὴν ἀλλ' ἢ ὑπομονὴ των ἐξητηλήθη ἐπὶ τέλους.

— Δὲν ἀκούω πλέον τίποτε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὅλα εἶναι ἤσυχα καὶ σιωπηλά... θὰ ἐκοιμήθησαν βέβαια.

— Πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης, ἀφοῦ ἔκαμαν τόσην γύμνασιν ἀπόψε, θὰ εἶχαν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Βεβαίως θὰ εἶχαν χορόν.

— Ἡ ὠραία λοιπὸν ἐλείνη μὲ ἐλητημόνητε;

— Τῆ ἀληθεία, ἢ ἡσυχία εἶναι βαθυτάτη. Μὲ ἔρχεται ὄρεξις νὰ ἀνοίξω ὀλίγον τὴν παραθυρίδα διὰ νὰ παρατηρήσω ἀπὸ τὴν χαραμάδα.

— Μὲ προφύλαξιν, μάλιστα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἀνητυχῶν.

Ἀλλ' ἀνοίξαντες δὲν εἶδον τίποτε, διότι τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά, καὶ βαθὺ τὸ σκότος.

— Εἶναι θεοσκότεινα, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

— Ἴσως εἶναι ἔμπροσθέν σου τὸ περιπέτασμα ἀνασήκωσέ το καὶ ἴδε.

Ἀλλ' ὁ Πεδρίλλος, ἂν καὶ τείνων πανταχόθεν τὰς χεῖρας δὲν εὔρε τίποτε.

— Τὸ περιπέτασμα... ἀλλὰ ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ περιπέτασμα;

— Δὲν ἐνθυμεῖται; ἐσκέπαζε τὸν τοῖχον.

— Λοιπὸν θὰ ἐπέταξε.

Καὶ ἀνοίξας ὅλως διόλου τὴν θυρίδα ἐξῆλθεν.

— ὦ! ὦ! ἀνεφώνησεν.

— Σιωπὴ λοιπὸν, εἶπεν ἔντρομος ὁ Ἑρρίκος θὰ σὲ ἀκούσουν.

— Καὶ ποῖος διάβολος θὰ μὲ ἀκούτη; ἀπεκρίθη ὁ Πεδρίλλος ἔχων τεταμένους τοὺς βραχίονας καὶ ψηλαφῶν. Δὲν εὔρισκω οὔτε κάταν... καὶ τῆ ἀληθεία οὔτε ἐπιπλα!

— Πῶς! οὔτε ἐπιπλα! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἐξεληθὼν ἐπίσης.

— Οὔτε σκιὰν ἐπίπλου. Σκαλίσετε μόνος δὲν θὰ εὔρετε οὔτε ἶχνος θρανίου. Βεβαίως ἐλεηλάτησαν τὴν οἰκίαν.

Ὁ Ἑρρίκος περιῆλθε ψηλαφῶν τὴν γυμνὴν αἰθουσαν καὶ λέγων.

— Ἀνήκουστον! ναὶ μὲν ἤκουσα θόρυβον, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα. Δὲν ἐννοῶ ἀκόμη.

— Ἐγὼ ὁμοῦ δὲν προσπαθῶ νὰ ἐννοήσω, ἀλλὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ ἐδῶ.

— Ποῦ εἶναι ἡ φίλη τῆς Κλάρας; ἐπανελάθεν ἀνήσυχος ὁ Ἑρρίκος. Θὰ συνέβη τί ἀπροσδόκητον! Τί νὰ ἐγίνεν;

— Ἡμεῖς, κύριε, τί θὰ γίνωμεν; ἡ θύρα εἶναι κλειδωμένη.

— Φωναί! εἶπεν ἐντόνος ὁ Ἑρρίκος, ἀκούω φωνάς... ἔρχονται.

Καὶ τῶντι ἤκούοντο παρὰ τὴν θύραν φωναὶ πολλῶν ὁμιλούντων συγχρόνως. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐκρούσθη ἡ θύρα.

— Περιέργον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. ἐδῶ ζητοῦν νὰ ἐμβοῦν.

— Ποῖος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Πεδρίλλος.

— Στάσου, ἀνόητε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἀρκάσας τὴν χεῖρά του, τί θὰ κάμης;

— Ν' ἀποκριθῶ ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ κλειδίον.

— Στάσου, διάβολε, δὲν ἐννοεῖς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν. Ἡ θύρα ἐκρούετο ἐν τσοῦτῳ σφοδρότερον.

— Ἄσετέ με νὰ παρατηρήσω ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς κλειδαρίας, εἶπεν ὁ Πεδρίλλος κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν. ἀλλ' ἐπιστρέψας ἀμέσως ἔντρομος. Ἄ! κύριε, ἀνεφώνησεν, ἐχάθημεν.

— Διὰ τί.

— Εἶναι, χωροφύλακες, καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, ἔχοντες μαζῆ των ἓνα γέροντα, καὶ ἐκεῖνον τὸν γίγαντα τὸν ὀκοῖον ἐφονεύσατε, μὲ τὰ πτερά του.

— Τί λέγεις, ἀνόητε! ἄνθρωπος φονευμένος ἀνασταίνεται;

— Ὅπως σὰς εἶπα... ἴσως ἐδουκολάκισσε. Καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι ἔχει δεμένην τὴν χεῖρά του.

Καὶ κρούσαντες ἐκ νέου μετὰ σφοδρότητος, ἀπήγγειλαν στεντωρεῖα τῆ φωνῆ τὰς λέξεις ταύτας: α Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως ἀνοίξατε. η

— Ἀνήκουστον! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁ ἀδελφός, ἀφοῦ ἀπέβαλεν ἀπ' ἐδῶ τὴν ἀδελφὴν του, στέλλει τοὺς χωροφύλακας νὰ σὰς συλλάβουν.

— Μάλιστα!

Ἐν τσοῦτῳ κινεῖγοντο ἔξωθεν νὰ ἀνοίξωσι διὰ τῆς βίας τὴν θύραν.

— Τί νὰ κάμωμεν; εἶπεν ἀπορῶν ὁ νέος.

— Νὰ ἐξομολογηθῶμεν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης.

— Ἄς κρυφθῶμεν ἐκ νέου, καὶ ἄς ἀκούσωμεν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἴσως ἐννοήσωμεν τί τρέχει.

Καὶ εἰσελθόντες διὰ τῆς παραθυρίδος ἐκρύβθησαν. Ἐν τσοῦτῳ ἡ θύρα ἐκρούετο ὀλονέν. Τότε ὁ Ῥαούλ ἐξεληθὼν ἄνωθεν, τὸ ἦθος ἔχων εἰρωνικὸν καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, τοὺς ἠτένισε κατ' ἀρχάς. ἔπειτα δὲ ἠρώτησεν αὐτούς.

— Μήπως ἐπιθυμῆτε, κύριοι, νὰ ἐμβῆτε ἐκεῖ;

— Ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ἀμέσως ὁ ὑπομοίραρχος.

— Διὰ τί λοιπὸν δὲν τὰ λέγετε; ἐπανελάθεν ὁ Ῥαούλ. ἔχω τὰ κλειδιά, καὶ ἠμπορῶ νὰ σὰς ἀνοίξω.

— Ἄ! ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ ὑπομοίραρχος. μήπως εἴσαθε ὁ Κ. Ἄρμαν Σεριλλύ;

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Λορμέλ. Ὁ Ἄρμαν Σεριλλύ δὲν ὁμοιάζει τὸν κύριον τούτον. Τὸν γνωρίζω τὸν πα-

ραλυμένον εκείνον, τὸν ὁποῖον πιθανὸν νὰ εὐρωμεν εὐθυμοῦντα μὲ καμμίαν φιληνάδα του.

— Καλὰ τῆς γλύτωσεν, εἶπε καὶ ἑαυτὸν ὁ Ραούλ. . . . Τὸν Ἄρμιν Σεριλλὺ ζητεῖτε; ἠρώτησε μὲ ἦθος ἀπορον. Ἄν αὐτὸν ζητῆτε, βεβαίως δὲν θὰ τὸν εὐρετε. Ἀνεχώρησε πρὸ πολλοῦ.

— Ἀνεχώρητεν! ἀνέκραξεν ὁ Λορμέλ.

— Πῶς δὲν τὴν ἤξευρετε; ἐπανέλαθεν ὁ Ραούλ εἰρωνικῶς ἀνεχώρησε πρὸ ἐνὸς αἰῶνος. Ἐγὼ ἔχω τὰ κλειδιά τῆς οἰκίας, καθὼς καὶ παραγγελίαν νὰ τὴν ἐνοικιάσω. Βλέπετε, ἐπρόσθετεν ἀροῦ ἠνοιγῆν ἢ θύρα, ὅτι ἡ οἰκία εἶναι εὐκαιρὸς. . . . Ἴδὸ πουλί ἐπέταξε, Κ. Λορμέλ, ἀροῦ ἔραγεν ὅλον τὸ κεγχρὶ Ἐρθάσμεν ἀργά.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν ὁ περωτὸς γίγας, ὅστις ἦτον αὐτὸς ὁ Γαστὸν Δάρεμπεργ. Ὁ Σεριλλὺ ἔφυγε! Καλὰ, δὲν μὲ κακοραίνεται, ἐπρόσθετε μὲ ἦθος ἱπποτικὸν καὶ μὲ χειρονομίαν προκλητικὴν· διότι θὰ τὸν εἶδα ἕνα μάθημα.

— Τί μὲ μέλει διὰ τὰ μαθήματά σου! εἶπεν ὁ Λορμέλ δυσχερῶς. Πότε θὰ λάβω τὰ χρήματά μου; Ἀλλὰ ἄς παρατηρήσωμεν παντοῦ, Κ. ὑπομοίραρχε. Ἴσως εἶναι καμμία πονηρία, καὶ δὲν θέλω νὰ μὲ ἀπατήτῃ.

Καὶ ἐπισκεφθέντες ὅλην τὴν οἰκίαν εἶδον ὅτι ἡ του γυμνή· ὁ δὲ γείτων Ραούλ εὐχαριστεῖτο περὶ τῶν τῶν Λορμέλ καὶ ἐρεβίζων τὴν ἀγανάκτησίν του.

— Πλὴν, εἶπεν ὁ γέρων αὐτὸς· δὲν θὰ εἶναι πολὺς καιρὸς ἀροῦ ἀνεχώρητεν ὁ Σεριλλὺ, διότι τὸν εἶδα πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν.

— Σχεδὸν, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἂν ἀνεχώρητε, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀνεχώρητε, καὶ ἀναμνηστικῶς, διὰ πολὺν καιρὸν· διότι μ' ἐπερφότισε νὰ ἐνοικιάσω τὴν οἰκίαν του.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Λορμέλ· εἶχε προκληρῶσαι· λοιπὸν, φίλτατε Κύριε, θὰ ὠφεληθῶμεν ἡμεῖς. Ἡ οἰκία αὐτὴ μὲ ἀρέσκει, καὶ τῆς κρατῶ δι' ἐμέ. Τί λέγεις, Γαστῶν; ἔχεις ἀνάγκη χωριστοῦ δωματίου μετὰ τὴν ὑπανδρείαν σου μὲ τὴν κόρη μου. Ἡ οἰκία αὐτὴ, ὅπως εἶναι διηρημένη χωρίζεται εἰς δύο. Ἡ αἴθουσα μόνη μένει κοινή. Τούλαχιστον νὰ μὴ χάτω ὅλα τὰ χρήματά μου.

— Ἀξιόλογος ἰδέα! ἀπεκρίθη ὁ Γαστῶν. Ἡ οἰκία αὐτὴ εἶναι καταλληλοτάτη δι' ἡμᾶς. Πέρω ἐγὼ τὰ δωματία τοῦ Σεριλλὺ, καὶ κρατεῖτε σεῖς τὰ τῆς ἀδελφῆς του Γαβοιέλλης.

— Καὶ ἐπειδὴ, ἐπανέλαθεν ὁ Λορμέλ εἶναι πρὸ ὀλίγου ἐπισκευασμένη ἡ οἰκία, καὶ ἔχει καὶ ὀλίγα ἔπιπλα, ἡμποροῦμεν νὰ κατοικήσωμεν ἀμέσως. Ὀλίγαι μόναι διορθώσεις τὰς ὁποίας θὰ κάμη ὁ ὑπηρέτης αὐρισὸν τὸ πρῶτ' ἄρκοῦν.

— Θαυμάσια!

— Λοιπὸν, κύριε, φαίνεται ὅτι τὰ πράγματα ἐσυμφεδιάσθησαν· ἐγὼ μὲν κρατῶ τὰ κλειδιά· εἰάν δὲ ὁ Κ. Ἄρμιν Σεριλλὺ ἔχη ἀπαιτήσεις ἄς ἔλθῃ νὰ μὲ τὰς διευθύνῃ.

— Κάλλιστα, κύριε Λορμέλ, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ· σὰς εὐχομαι καλὴν νύκτα.

— Θὰ φύγωμεν καὶ ἡμεῖς. Ὅρισατε, Κ. ὑπομοίραρχε.

Καὶ ἀναχωρήσαντες ὅλοι συγχρόνως, ἔκλεισαν τὴν θύραν. Μολις δὲ ἐξῆλθον, καὶ ἐξῆλθον καὶ οἱ δύο φυλακισμένοι.

— Ἰκουσε; ἠρώτησεν ὁ Ἐρθέκος Γρανδμὼν τὸν Πεδρίλλο.

— Ὀλίγον.

— Ἰκόνητες;

— Ἀκραις, μέσαις.

— Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἤκουσα πολλά. Μὲ ἐφάνη μόνον ὅτι ὅτι ὁ Κ. Σεριλλὺ καταδιώκεται διὰ χρέος, ὅτι ἀνεχώρησε σήμερον μὲ τὴν ἀδελφὴν του Γαβοιέλλην, καὶ ὅτι ὁ δανειστής του, ἐλθὼν νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὸν ἐνοικίασε τὸ κατάλυμά του.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Πεδρίλλος ὀπισθοῦν σκεπτικῶς· μ' ἔρχεται μίξ ἰδέα. . . . περιέργεια ἀπλή. . . νὰ μάθω ἂν περιλαμβανώμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ συμβόλαιον τοῦ ἐνοικίου.

— Εἰς τὸν διάβολον μὲ τὰς σκέψεις σου. Πῶς νὰ ἐλθῶμεν ἀπὸ ἐδῶ;

— Βέβαια, ἀλλ' ἀπὸ ποῦ; Ἐκλείσθη τὴν θύραν, καὶ ἂν δὲν λαμβάνωμαι ὅλα τὰ παράθυρα ἔχουν σιδηρά.

— Ἄδιάφορον! ἔλα μαζί μου, καὶ θὰ εὐρωμεν καμμίαν τρύπαν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΡΙΣΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΝΩΡΑΣ.

(Τέλος· Ἴδε φολλ 443).

— 0 —

Ἡ ἄρθρα τῆς καθόλου φιλολογίας δὲν δημοσιεύονται ὅσα εἶδει. Πᾶς ἀειθρὸς περιέχει μέρος μυθιστορηματικῶν, πάντοτε σχεδὸν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεθερμηνουμένου. Πολλάκις ἐπεξητήταμεν διηγήματα πρωτότυπα καὶ ἐγγώρια, ἐπειδὴ πολὺ ἤθελον ἐνδιαφερεῖ ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν γνησίας εἰκόνας τοῦ κατ' οἶκον Ἑλληνικοῦ βίου, γεγραμμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀπετύχημεν (1). Ἠπορήταμεν εἰς τοῦτο, διότι ἀνεγνώσταμέν ποτε ἀξιοθαύμαστον ἱστόρημα, ἔργον τῆς γραφίδος τοῦ καθηγητοῦ Κ. Παγκρατίου, ἐνὸς τῶν σπουδαιότερων τῆς Παρθεώρας, ἀπολαύοντας ἐπαξίως

(1) Τὸ πρῶτον αὐτῆς ἱστορίας ἡ Πανώρα ἐξέδοτο 43 πρωτότυπα διηγήματα, ἀκλειδίως δὲ ὀλιγώτερα· διότι ἡ σύταξις αὐτῶν, ἔργον κυρίως οὐτῶν τῶν φωνητικῶν, καὶ συγκριτικῶν τῶν ἰσθμῶν ὅσας γενεᾶς ἢ ἐνδολεχῆς παρατήρησις καὶ σπουδῆ τῶν κοινωνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἀπαιτεῖ κεντρικὸν αὐτιστὸν στερεῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ περὶ τὰ γράμματα ἀσχολούμενοι ἐν Ἑλλάδι. Οὗτοι ἀποροὶ ὄντες καὶ ἐν μέσῳ ἀπόρου κοινωνίας διατρέποντες, ἀναγκάζονται νὰ καταγίνονται συγχρόνως εἰς πολλὰ, ἐξ ὧν οὐκ ὀλίγα μικρὰ καὶ ἐπουσιώδη. Καταναλίσκοντες π. χ. ὡς πολυτίμους, ἐπιδιορθοῦσι μόνον οὐχὶ ἀπαξ· ἀλλὰ πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ ὀσκήματα. Ἀνευ τῆς ἀνάγκης ταύτης, βεβαίως τὰ ἔργα τῶν ἡμετέρων λογίων ἤθελον εἶσθαι σπουδαιότερα καὶ τελειότερα.